

"מה קרה?" שאל הדב.
 "כלם יודעים לעוף חוץ ממני," נאנחה.
 "אני לא יודע לעוף," חיר הדב.
 "כי אין לך כנפים. אבל אתה יודע לתופף."
 "נכון," נהם הדב, "ואת יודעת לרקד."
 בתיה זקפה את ראשה.
 "אז למה את מחכה?" האיץ בה הדב,
 "רוצי לנשף. בטח ירקדו שם כל הלילה."
 "אתה צודק," השיבה בהתרגשות,
 "אני חייבת למהר. להתראות, דב."
 "להתראות!" הספיק לנופף לה לפני שנעלמה.

כשעלה הבקר חבקה בתיה את הדב.
 "מעולם לא נהניתי כל כך," נצצו עיניה הגדולות,
 "אבל עכשו אני חייבת לרוץ לנשף במועדון הצפרים."
 באותו רגע נזכרה בדבריו של הדרור וכנפיה נשמטו בצער.